

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 16.

Extraordinair Sessjon.

12te Møde.

Torsdagen den 6te Septbr.

(Fortf.)

Fsberning: Det er et høist vigtigt Spørgsmaal, som her er reist, og det forekommer mig, at man ikke bør lade det falde paa dette Standpunkt. Jo mere vi gaae løs paa, indensfor vore egne Grændser at sikke os vor særlige Frihed, destomere maae vi være fattede paa, ogsaa at kunne skaffe os Midler til at yde særlige Præstationer med Hensyn til vore særlige Anliggender. Men medens vi ere fattede derpaa ogsaa i dette Tilfælde, maa Finantsministeren, naar der ikke ligger Andet iveien end Formen, som Obligationerne skulde have for at kunne bringes paa Markedet, hvert Dieblik kunne lette denne Sags Gang, uden at Heelstaten kan lægge Hindringer iveien, thi den Landsdeel, som indtil dette Dieblik i finantiel Henseende har baaret de andre paa sine Skuldre, maa, idetmindste naar det behøves, kunne faae sine Obligationer udstedte i Form af Heelstatspapirer og da give den særlige Sikkerhed derfor, som det er istand til at yde. Dersom Entrepeneuren behøver denne Form for at kunne skaffe Papirerne affatte, saa maa Finantsministeren kunne skaffe dem denne Form, og Kongerigets Sikkerhed er tilstrækkelig til Dækning ligeoverfor Heelstaten. Det er vistnok en Misforstaaelse fra alle Sider, naar man vil standse en god Sag for disse Formaliteters Skyld, og det kan ikke være Finantsministerens Hensigt at lægge den tvivlsomme Ordning af Heelstaten — og tvivlsom er den endnu — iveien som en Hindring for vor indenlandste industrielle Udvikling. Det kan ikke

være Frygt for Sikkerheden, der kan staae iveien, thi vi bære, som sagt, i finantiel Henseende Heelstaten paa vore Skuldre, og dersom Finantsministeren ikke havde havt os at støtte sig til, saa havde der været langt flere finantielle Vanskeligheder, end der er. Det er godt, at det er saaledes, thi ogsaa paa Grund deraf have vi saa meget større Frihed til at underhandle om den Form, vor Heelstat skal have. Jeg troer, at det i dette Dieblik vil være vel betænk, naar hverken Regjeringen eller Thinget i en Sag, som denne, lægge hinanden formelle Hindringer iveien; det gjælder her med Hensyn til Følgerne for Fremtiden om langt vigtigere Sager end Formaliteter, det gjælder om Statens hele tilkommende rolige Bestaaen, det gjælder om, at vi ikke komme ind paa en Heelstat, hvor der allerede fra første Begyndelse er seet en Stræben efter Adspaltelse, og som man griber, netop fordi den, i den Stikkelse, hvori den bydes, skal adspaltes jo før jo hellere. Jeg veed vel, at man ikke byder den i den Stikkelse, for at dette skal skee, for at den skal adspaltes; jeg veed, at man i saa Henseende tager feil; men naar der hyppigt reises Tvivl om, at vor materielle Udvikling kan gaae fremad, fordi vi ligge i denne Statsudviklingsperiode, og det da bliver besvaret benægtende, saa bliver Stillingen langt vanskeligere, end den i og for sig er, og hvor det derfor ikke er absolut nødvendigt, bør Hindringer, som de her reiste, ikke taales.

Finantsministeren: Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler havde fuldkommen Ret i at udtale, at der var adskillige Misforstaaelser i denne Sag. Det var blandt Andet en Misforstaaelse, naar det antoges, at der fra Finantsministeriets Side var reist nogen-